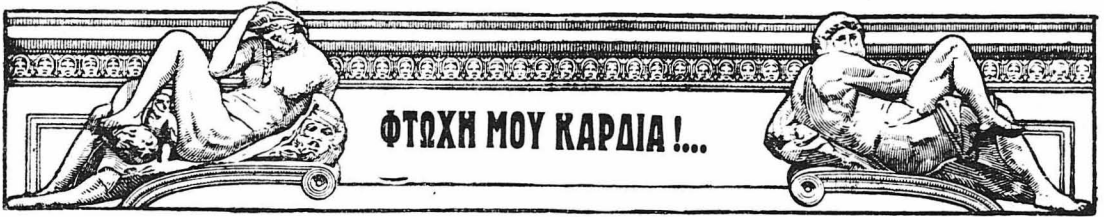

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η φτωχή όμορφη άγατασος τον Κερβάλ και έτρεμε στη σκέψη, ότι έρωσεται να τη ζητήσει για γυναίκα τον ό Περίω.

Μία από τις ημέρες αυτές η Ζερμαίν ένωσασθε έξαιρετική έξάντληση. Η Σιμώνη, η οποία άπεινατίας άσθενάτων τον έναντό της περίφημα, της έδωκεσε ότι δεν θα την άφησε καθόλου και ότι θα έμνε κοντά της, στο δωμάτιό της.

Γιά να τη διασκεδάση μάλιστα, προσπαθούσε να βρή από ζουμους θα ταίριαζε καλύτερα στην άγατημένη της φίλη.

Μα όταν τις έβγαλε τό σκουφέα, που σκέταζε τό κεφάλι της, η Σιμώνη έβγαλε μία ζερμαίν έπληξέσε και θαυμασμοή.

Τά μαλλιά της Ζερμαίν είχαν μεγαλώσει τρία δάχτυλα! Έτσι δέ μικρά καθός ήταν, ελάσιωναν έπείσορα τό λεπτό προσώπό της.

— Ω! φώναζε η Σιμώνη, ή όσο όμορφη είσαι!... Η όσο όμορφη!... Είσαι τόσο όμορφη έτσι, ώστε πού ήθελε ή ιδέα να σοδ κόβω κάθε δεκαπέντε μέρες τά μαλλιά σου, γιά να είνε, όπως τόσα, στρογγά-στρογγά.

Η Ζερμαίν την έπλήσε τότε και της είπε : — Ελα, Σιμώνη... Μη με χωροδένεις έτσι... Θα ήθεώσω μαζί σου γιά να πάρω να σ' αγαπάω!...

— Και όμως δεν μπορείς να μ' ήμισώσης να σέ βροίσοο ώραία και να σοδ τό λέω.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, της δοκιμάζε στο κεφάλι διάφορα καπέλλα, σκούφοις και μαντήλια.

Έξαφνα, βλέποντας σέ μία γωνία ένα μεγάλο πέλλο από μονοσελίνα, που άνιχε στην Πισθαί, τον άπλαζε και, παρά την αντίσταση της Ζερμαίν, της τον έφέρασε από τό μέτοπό της.

— Ό πέλλος του γάμου σου!... της είπε. Σοδ τον φορώω εγώ... Καλήμέρα σας, κυρία Περίω!...

Μέ μία νεύση χειρονομία η Ζερμαίν άρπαζε τον πέλλο και τον πέταξε καταγής. Έπειτα, ενώ τό προσώπό της είχε γίνει κατάχλομο, σηκώθηκε όρθια.

— Τι έχεις, άγατημένη μου; την ρώτησε τρομαγμένη η Σιμώνη. — Σιμώνη, της άπάντησε τότε η Ζερμαίν με φωνή βαθεία και λιγνιμένη, δεν θέλω να σοδ ξαναμυλήσης ποτέ πια γι' αυτό τό πράγμα!... Μην προσφύεις πια αυτό τό όνομα... Με πειράζει... Δεν θα παντρευτώ ποτέ!... Άκούς; Ποτέ!

Και έπειδή ή έξαδέρφη της έξακολουθούσε να την κυτάζει με όδνη και κατακλιήσι, άσταζε ένα κομπάρια μασοφά πουδ βρισκόταν κάτω στον πάτωμα και δινόνας της το, είτε θλιβερά :

— Πάω! το... Άφού σοδ σοδ έφυγες τά μαλλιά, άποτελείσους τό έργον σου και κατασεβάσε μου μ' αυτό ένα κάλυμμα μοναχής!...

ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ό Νοέμβριος, ό άπαισιος αυτός μήνας του βορρά, είχε άπλώσει σέ όλόκληρη τη Γαλλία τους πάγοις του και τις καταγής του. Μονάχα τά παράλια της Μεσογείου διάφευγαν άκόμη από τη θανατηφόρο πνοή του. Μα κα' εκεί τό κρύο άρχιζε σιγά-σιγά.

Ένα πρωί, ενώ ή Σιμώνη, άνατριχιάζοντας από τό κρύο, είχε κατέσει στον κίβο, τυλιγμένη σ' ένα μάλινο σάλι, έξαφνα τά βλέματά της έπεσαν στις γειτονικές βουνοπλαγιές.

Κάτι σπινθηροδολλοίσε σ' αυτές, καθός ή άχτινες του ήλιου έπεφταν επάνω τους.

Φώναζε άμέσως τη Ζερμαίν και της είχε, δείχνοντάς της με τό χέρι της τά βουνά : — Κύττα, άγατημένη μου, τί ώραία πού είν' εκεί. Μα άλήθεια, αυτό είνε τό χιόνι; Ποτέ μου δεν τό έχω ξαναϊδή. Στις

Ίνδιες δεν χιονίζει ποτέ...

— Ναι, αυτό είνε τό χιόνι, της άπάντησε ή Ζερμαίν.

— Θα ήθελε να τό έβλεπα από πιο κοντά, είτε με λαχτάρα ή νέα.

— Είνε πολύ ψηλά, Σιμώνη μου, και γιά να πέση χιόνι εκεί, θα πεί ότι κάνει πολύ κρύο. Θα ήταν άφροσύνη εκ μέρους μου να πάμε εκεί πάνω.

— Μα! φώτισε ή Σιμώνη. Και γι'αυτό... Τό κρύο δεν σκοτώνει... Έπειτα, σοδ έπαναλαμβάνω ότι δεν έχω δη χιόνι ποτέ μου και θα ήμουν πολύ εύτροχιμένη αν τό έβλεπα... Άν ήσουν καλή, Ζερμαίν μου, θα με πήγανες ως εκεί πάνω...

Η Σιμώνη έλεγε τά λόγια αυτά μ' ένα τόσο γλυκό και βρετανικό τόνο, ώστε ή Ζερμαίν δεν μπόρεσε ν' άντισταθή. Όστόσο ένενθήσους στη Σιμώνη την άπαγορεύσει του γι'αυτοδ να εκτίθετα στα κρύα.

— Άς συμβουλευθούμε σήμερα τό γιατρό, της είτε τέλος, και αν αυτός τό έπιτρέψη, θ' ανέβουμε άφωο στο βουνό μαζί.

— Άφωο! είτε ή Σιμώνη, μορφαίνοντας χαριτωμένα. Και γι'αυτό να αναβάλλουμε γιά άφωο ότι μπορούμε να κάνουμε σήμερα. Είμαι βεβαία πως ως άφωο τά χιόνια θα έχουν λιώσει...

Τού κάκου ή Ζερμαίν προστάθηκε την μεταίτησι. Στο τέλος μάλιστα ή Σιμώνη της είτε :

— Τότε καλά... Άν δεν θελήσης να με συνοδεύσης εσύ, θα πάω μόνη...

Έτσι ή Ζερμαίν άναγκάστηκε να έπιχορήση στην έπιθυμία της φίλης της.

Έπειτα από μία ώρα τό άμάξι της έπαύσεως έξεκίνησε προς τη διεύθυνσι του βουνου, φέροντας τις δύο νέες, τις όποιες συνώθεσε ό πιστός Λανδαοί. Γιά κάθε ένδεχόμενο, ό τελευταίος είχε εφοδιασθεί με έπιανφόρια και γυνές.

Τό άμάξι έφτασε στο Κορνίς από τό σιγασιώτερο δρόμο. Μα όσο ανέβαιναν, τόσο τό κρύο γινόταν πιο αισθητό και τόσο ό δρόμος πιο άνομοιός. Στο τέλος, έπειδή δεν μπορούσε πια να προχωρήση, ή δύο νέες κατέβηκαν αν' αυτό κ' ενώ ό μαζας οδηγούσε τ' άλογο του σ' ένα πανδοχείο της βουνοπλαγιάς, αυτές, συνοδευόμενες από τό Λανδαοί, άρχισαν να σαμφαλλώνουν στους βράχους.

Τό θέμα που άπλωνόταν μπροστά τους, ήταν πράγματι έντεροχο και ή Σιμώνη είχε κατενοουισθεί.

— Θεέ μου, είτε σέ μία στιγμή, γι'αυτό ό θεός μου να μίν έχει χτίσει την έπαυλι του εδώ πάνω;

Μα χιόνι δεν είχαν συναντήσει άκόμη πουθενά και ή ανάβασις γινόταν όλοένα πιο δύσκολη και πιο έπιπονη. Τρομερές χαράδες έξασαν μπροστά τους και ή Σιμώνη, άντριχίζοντάς τις, χαλιζόταν.

— Τό κεφάλι μου στροφογυρίζει, έλεγε λαχανιασμένη.

Κάθε τόσο ή Ζερμαίν την έπλησίαζε και της έλεγε :

— Άς κατεβούμε, άγατημένη μου...

Μα ή νέα έπέμενε και έλεγε :

— Όχι! Όχι! Όχι... Γέλω να δω τό χιόνι...

Έξαφνα σ' έξατό βηματόν άπόστασι έμπαρξ τους, σ' ένα όροσπδιο που ήμοιαζε με τεράστιο όπιο, ένα έξδραμωτικό θέμα άπλώθηκε μπροστά της και την έκανε να φέρη τά χέρια της στα μάτια της κρυμίζοντας με χαρά, μ' ένθουσιασμο, με συγκίνηση :

— Τό χιόνι!... Τό χιόνι!... Έπί τέλος τό είδα!... Τί ώραίο πού είνε!... Τί ώραίο πού είνε!...

Έπείθε άμέσως γιά να βγάλας τά γάντια της, έδύθηκε τά δάχτυλά της μέσα στα χιόνια. Μα άμέσως ή παγωνιά διεπείρασε την έπιδερμίδα της κα' έφτασε ως την καρδιά της.

Δινατό ρίγους τ' ή συγκλόνισε όλόκληρη και τραβάντας τά δάχτυλά της, είτε :

— Ω! Τί κρύο πού είνε!...

(Άκολουθεί)

